

Uitgeverij Holland - Haarlem

Lees ook van Leny van Grootel:

Annabella van Artis

Mysterio

Veertjes dans

Het nachtboek van Penne de Heks

Een tijger voor Tatoe

Ninkie Stinkie Krukkenbus

Oena Loena

Weg

‘Als ze maar niet denken dat ik mee ga. Ik ga niet mee. Ik. Ga. Niet.’

Milan zit op zijn bed, en ramt een paar krassende akkoorden op zijn gitaar. Zodat ze het allemaal kunnen horen. Want hij is kwaad. Die snijdende tonen zijn niet anders dan kreten van woede, op zijn manier. Woede, om wat er was gebeurd.

Silke, zijn zusje van zeven, had om een of andere reden die dag vrij gehad. Juf ziek of zo. Toen hij zelf thuiskam, huppelde ze hem tegemoet. ‘Moet je fien,’ sliste ze. ‘Alweer een tand eruit.’ Als bewijs grijnsde ze hem toe, en inderdaad, waar haar voortanden moesten zitten, was nu één groot gat.

‘Zo,’ zei hij, terwijl hij zijn rugzak van zijn schouder hees. ‘En heb je al een dubbeltje gehad van de tandenfee?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik krijg een pony. Hoor je dat Milan, ik krijg een pony!’

Hij lachte haar uit en kroelde een beetje door haar wilde haardos. Zoals grote broers doen als hun kleine zus weer eens iets stompzinnigs zegt.

Een pony, ja vast wel. Op een balkon van anderhalve meter, nog te klein voor een konijn. Hij schudde zijn hoofd, en nam de lift. ‘t Was vandaag te warm voor de trap.

Toen hij binnenkwam was het eigenaardig stil. Zijn moeder stond niet zoals gewoonlijk in de zijkamer met de radio aan snoepzakken te vullen (dat doet ze als bijbaantje voor ome Sjaak, die een kraam heeft op de markt). Er stond een nieuwe lading drop, zuurtjes en winegums. Maar de dozen waren nog niet opengemaakt. Zou mama ziek zijn, vroeg hij zich af?

Maar nee, er lag een briefje op tafel. *‘Milan, papa en ik zijn even*

weg, een paar minuutjes maar. Silke speelt buiten, let jij even op. Tot zo!

Papa en ik? Was papa dan niet naar kantoor? En hij had het nog wel zo druk!

Toen had ik hij al onraad kunnen ruiken; Maar nee, hij zocht er niks speciaals achter, blij mannetje dat hij is. Stom ventje.

Milan roffelt machteloos op de kast van zijn gitaar. Hij was gewoon naar zijn kamer gegaan, om zijn nieuwe liedje uit te proberen. Het liedje dat hij had geschreven voor...

Nou ja, niet meer nodig. Milan geeft een hulpeloze trap tegen zijn muziekstandaard, de map R&B valt op de grond uit elkaar. Blaadjes met akkoorden en songteksten schuiven over het zeil. Het heeft geen zin om ze nog bij elkaar te zoeken, hij kan ze net zo goed meteen in de prullenbak proppen.

Verslagen doet hij zijn ogen dicht en probeert zijn gedachten weer op een rijtje te krijgen.

Hij zat dus, na dat briefje, wat nieuwe akkoorden te oefenen, toen zijn vader en moeder binnenkwamen. Helemaal opgetogen, met een grote taart.

‘Kom je, Milan? We hebben iets te vieren.’

Hij mee naar de huiskamer. Onderweg nog hevig nadenkend. En radend. Er is toch niemand jarig? Zijn jullie duizend jaar getrouwd? Of... hebben we de jackpot gewonnen!

Zijn vader lachte hem uit. ‘De jackpot? Was het maar waar. Hoe kom je daar nou bij?’

‘Nou, jullie doen zo dom blij. En Silke had het over een pony. Het kàn toch?’

Zijn moeder kreeg een kleur. ‘Heeft Silke iets gezegd? Dat was niet de bedoeling. Wij wilden het jou zelf vertellen.’ Ze keek als een betrappt stout kind. ‘Ja maar, wat is er dan? Ik weet van niks!’ ‘Dan zal ik het maar gauw zeggen,’ lachte zijn vader weer. ‘Ik

heb een nieuwe baan, boy. En niet zomaar een baan. We gaan er behoorlijk op vooruit, al zeg ik het zelf. Heb ik niet voor niks avond aan avond zitten leren. Dat is wel een feestje waard, of niet soms! En een taart!’

‘O’ Milan moest het nieuws even tot zich laten doordringen. Een nieuwe baan... ja, dat was leuk voor zijn pa. En meer geld, dat was natuurlijk nooit weg. Dan zat er misschien nog eens een nieuwe versterker in, voor zijn gitaar. Maar waarom keken ze hem zo aan? Er was nog iets, dat voelde hij gewoon.

‘O’, zei hij dus maar weer. ‘Gefeliciteerd, pap. Maar wat heeft die pony ermee te maken, waar Silke het over had? Mag ze op rijles of zo?’

Zijn vader en moeder keken elkaar aan. Wat was dat, durfden ze het niet te zeggen?

‘Ik ben heus niet jaloers hoor, als jullie dat soms denken. Pfff, zij liever dan ik.’

Milan was voor het raam gaan staan en zag zijn zusje op het klimrek zitten. Echt een buitenkind, die Silke. Van hem mocht ze paardrijden tot ze een ons woog, als hij maar niet steeds mee moest naar de manege. Hij bleef graag alleen, kon hij lekker gitaar spelen zonder gezeur dat het zachter moest.

Maar toen zei zijn moeder, met het taartmes in de hand: ‘Silke hoeft misschien niet eens naar een manege. We kunnen ergens gaan wonen waar genoeg ruimte is voor een pony.’

‘Hè? Gaan we verhuizen? Gaan we de flat uit?’ Milan zei het half blij, half verontrust. ‘Maar jullie zeiden altijd dat een huis met een tuin hier in de buurt onbetaalbaar is. Zijn we dan zo rijk ineens?’

Weer die blikken van zijn ouders. Van hem, naar elkaar, weer naar hem. Toen begon er iets te dagen, eindelijk hoor, sulletje Milan had het door.

‘We gaan toch niet de buurt uit? Nee hè? Niet naar een andere wijk?’

‘Milan...’ Zijn vader legde een hand op zijn schouder. ‘Je zult misschien aan het idee moeten wennen. We gaan weg hier, inderdaad. De stad uit zelfs. Maar we krijgen er wél iets voor terug. Ik heb een prachtig aanbod van mijn nieuwe...’

‘Ik wil niet weg!’ Milan sloeg zijn vaders hand weg. ‘Ik hoef geen pony, dat weten jullie best. Ik... Ik...’ Hij schudde zijn hoofd, verbijsterd, vol ongeloof. ‘Hoe lang weten jullie dat al? Waarom hebben jullie niks gezegd?’

‘Tja... we wilden jullie niet in onzekerheid laten. Je wist toch wel dat ik aan het solliciteren was? Dat ik ander werk zocht?’

‘Ja, werk! Dat kan mij niks schelen. Maar weggaan! Dat is heel wat anders. Jullie hadden het mij eerst moeten vragen!’

‘Maar jongen, ’t is een kans van één op honderd. Zoveel sollicitanten! Ik had nooit verwacht dat ze mij eruit zouden pikken. Vanmorgen kreeg ik het definitieve bericht: aangenomen. Ik krijg de hele loonadministratie van een glasvezelbedrijf in Velder onder me. Je weet wel, dat plaatsje waar we doorrijden als we naar zee gaan.’

‘Dat gat!’

‘Een leuk klein dorpje. Het gebouw staat aan de rand van het dorp, vroeger zat er een glasfabriek in. En nu komt het. Van oudsher hoort er een woning bij. Een soort portiershuis. Maar tegenwoordig, met die alarmsystemen, hebben ze geen portier meer nodig, voor dag en nacht. Ze hebben ons het huis aangeboden, voor een zeer schappelijke prijs. Het is de kans van ons leven. Een eigen huis, aan de Wilgenstraat. Vrijstaand, met een grote tuin. De droomwens van je moeder. Zoiets vinden we echt nooit meer, Milan.’

‘Zoiets vinden we echt nooit meer, Milan!’

Milan jauwt de woorden van zijn vader na, nu, alleen op zijn kamer. Bij elk woord raspt hij met zijn plectrum over een snaar. Jauw, jauw jauwwww! En dan, als vanzelf, volgt de rap:

‘Zoiets vinden we nooit meer, maar dat kan mij niet schelen want mijn hart doet veel te zeer. Ik blijf hier in de stad, dan weten jullie dat. Hier ben ik thuis ook al is het een flat, hier staat mijn bed, dat dorp is pet. De stad is oké, dus ik ga niet mee!’

‘Toe Milan.’ Zijn moeder weer, ze zet een stukje taart op zijn bureau. ‘Doe niet zo ongezellig; eet een stukje taart. Morgen gaan we samen kijken. Als het echt niks is, doen we het niet. Papa heeft nog niets ondertekend.’

‘Ik heb geen zin in die taart. En ik ga niet mee, ook al is het een villa met zes badkamers. Wat heb ik daaraan? Ik raak alles kwijt. Wat denk je van de band? Denk je soms dat er een band is in dat achterlijke dorp op die achterlijke school? Maar dat kan jullie niks schelen. Helemaal niks.’

Milan draait zich naar de muur. De taart blijft onaangeroerd. Ook al is het de allerlekkerste, met chocola en slagroom en nootjes bovenop.

Milans Band (1)

Milan zei dan wel 'band', maar hij bedoelde eigenlijk: Djinn. Djinn en hij zitten al vanaf de eerste groep bij elkaar op school en iedereen denkt dat ze verkering hebben. Maar nee, dat is het niet, want het heeft niks te maken met de geheimzinnigheid, de stiekeme afspraakjes en het gesmoes dat normaal gesproken bij verkering hoort. Djinn en hij zijn gewoon graag samen, ze maken samen huiswerk, muziek en ook ruzie als het moet. Gekust hebben ze nog nooit. Nou ja, behalve dan een keer bij dat kusspel tijdens de pauze, oei, het geloei dat toen opging. Stom gedoe en ze trekken zich er verder niks van aan.

Maar nu...

Milan zit samen met Djinn te wachten op de andere leden van *Milans Band*. Die band is een jaar geleden ontstaan, toen Milan een liedje gemaakt had voor de bruiloft van juffrouw Marloes in groep zeven. Sindsdien spelen ze elke week wel een keer samen, in het schuurtje bij Djinn thuis. Milan en Djinn op hun gitaar, Luuk op zijn keyboard en Jorian op de saxofoon. Iedereen zegt dat ze keigoed zijn en dat vinden ze zelf eigenlijk ook wel.

Maar nu dus... Hij vertelt Djinn over de dreigende verhuizing en intussen voelt het niet gewóón om zo dicht naast elkaar te zitten. En hij voelt dat het bij Djinn net zo is. Voor het eerst misschien wel, kijken ze echt naar elkaar. Milan ziet opeens spikkel-tjes in Djinns ogen. Hebben die er altijd gezeten? En die moedervlek bij haar oor? Die haartjes op haar arm? Voor het eerst ziet hij een meisje zitten in plaats van een maatje.

'Hoeveel procent zeker is het?' vraagt Djinn, nadat het zeker wel een minuut stil is geweest. Milan haalt zijn schouders op.

'Morgen gaan we naar dat huis kijken. Als het niks is, gaat het

niet door, zegt mijn moeder. We hebben allemaal inspraak, zogenaamd. Maar Silke is al om, die hebben ze een pony beloofd. Mijn moeder wil al jaren de flat uit, mijn vader zoekt al eeuwen ander werk... Dus wat doet mijn mening er nog toe? 't Is voor negenennegentig procent zeker dat we gaan.'

'Dus toch nog een klein kansje dat je blijft.' Djinn zet een fiets opzij en gaat op de grond zitten, met haar rug tegen de muur. 'Dat huis is vast een krot naast een stinkende kippenschuur met uitzicht op de vuilnisbelt.'

'Ik hoop het. Maar zo erg zal het jammer genoeg wel niet zijn.' Op dat moment horen ze een fiets schurend en overdwars remmen, gevolgd door een bonk tegen de houten wand. Jorian. Die doet normaal al niks in een gewoon tempo, maar deze keer heeft hij wel erg veel haast.

Zwaaiend met een uitgeprint artikeltje stuift hij binnen, op de voet gevolgd door Luuk, die blijkbaar tegelijk is aangekomen.

'Hé, moet je kijken, gevonden op internet. Echt iets voor ons. De Bandbende, een soort Idols. Je moet je eigen tekst en muziek schrijven en ...'

Jorian stopt abrupt als hij merkt dat Milan en Djinn nauwelijks reageren. 'Ja, wat hebben jullie nou? Dit is een kans, man. We hoeven alleen maar een filmpje te maken met het mobieltje van mijn pa, dat is gelijk de voorronde. En dan de finale... ja zeg, wat is er nou!'

Kwaad smijt hij het papier van zich af. 'Ik zal nog eens iets leuks verzinnen,' roept hij, als Milan en Djinn nog steeds blijven kijken alsof het ze niet aangaat. 'We wilden toch altijd al zoiets met *Milans Band*? Nou krijgen we de kans!'

'Ja, als we blijven bestaan.' Milan legt zijn gitaar naast zich neer en vertelt het hele verhaal opnieuw.

'Dat is dan mooi klote,' zegt Jorian uiteindelijk. 'Als ik jou was

zou ik het niet pikken hoor. Net nou het zo goed gaat met de band.'

Het wordt weer stil. Allemaal staren ze naar Milan, die op zijn lip zit te bijten. Dan zegt Luuk: 'Ja hoor eens, ik heb geen zin om hier zo sloom te blijven zitten. Laten we gewoon gaan repeteren en meedoen met de Bandbende. Misschien gaat die hele verhuizing niet door. En zo ja... Hij ritst met een vinnig gebaar de hoes om zijn keyboard open. 'Dan moet het maar met één man minder.'

Dat laatste had hij nou niet moet zeggen. Djinn kijkt hem woest aan. 'Hoe kom je daar nou bij. Wie heeft de band bedacht? Milan! Zonder hem geen *Milans Band*. Dan begin je maar iets nieuws. Maar zonder mij!'

'Oké, oké, rustig maar. Ik bedoelde het niet zo. Ik bedoel alleen...'

'Luuk heeft gelijk natuurlijk. Jullie moeten gewoon doorgaan zonder mij. Waarom niet, zou ik zelf ook doen.' Milan pakt zijn gitaar en staat op. 'Laten we nou maar beginnen. Ik ehhh...' Hij denkt aan het liedje dat hij thuis geschreven heeft, en dat nu als een vodje papier in de prullenbak ligt. 'Ik heb een nieuwe tekst geschreven, misschien is het iets voor die wedstrijd. Maar laten we nu maar een beetje gaan jammen, gewoon voor de lol.'

Dat doen ze, maar erg lollig wordt het niet en een half uur eerder dan gewoonlijk pakken ze hun instrumenten weer in. Milan treuzelt expres tot Luuk en Jorian weg zijn. Hij zou willen dat Djinn net als anders gewoon haar hand op zijn schouder legt en vraagt of hij nog even wil helpen met een moeilijke som of een Engelse zin. Maar het is niet meer zoals anders.

Toch laat ze hem niet zomaar alleen de deur uitgaan. Ze loopt hem achterna, als hij met zijn fiets aan de hand en de gitaar op zijn rug door het tussengangetje loopt te stuntelen. Als hij wil

opstappen, houdt ze hem tegen.

‘Ik meen het, hoor Milan,’ zegt ze. ‘Zonder jou vind ik er niks meer aan. Zonder jou...’ Ze zwijgt en krijgt een kleur. Dan draait ze zich om en gaat vlug naar binnen.

Maar goed ook. Want Milan heeft een nog veel rooiere kop, en dat wil hij voor geen goud laten merken. Zouden ze nu dan toch verliefd zijn?

Heel even voelt hij, waar de anderen het altijd over hebben. Vlinders in zijn buik. Maar tegen de tijd dat hij de vier trappen omhoog klimt naar de flat, zijn de vlinders veranderd in stenen. Zwarte bakstenen, die drukken op zijn maag. Die hem weer laten voelen wat er dreigt. Een verhuizing die geen rekening houdt met hem. En zeker niet met vlinders.

Sleutel

Als ze de volgende dag in Velder de Wilgenstraat inrijden, is het eerste wat er door Milan heen gaat een gevoel van opluchting. Hier zal zijn moeder zeker niet willen wonen. De hele straat met die sprietige boompjes ligt in de schaduw van een vervelous gebouw met een enorme schoorsteen, zwart van de rook die er in vroegere tijden werd uitgeblazen. Er staan wat vage gebouwtjes omheen, met een parkeerplaats en een fietsenhok.

Daar recht tegenover staat dan het huis. Nou, zeg maar huisje. Nog net niet het krot naast een stinkende kippenschuur met uitzicht op de vuilnisbelt waar Djinn het over had. Maar toch zeker niet veel meer. Hij hoort ook de teleurstelling in zijn moeders stem. 'Is het dat, David? Weet je het zeker?'

Zijn vader antwoordt niet. Hij rijdt het parkeerterreintje van de fabriek op.

'Wachten jullie hier maar even. Ik ga de sleutel halen, op het kantoor. Dat zal daar wel zijn.' Hij loopt langs een rij armetierige coniferen naar een houten keet met oranje zonneweringen, die nog iets fleurigs geven aan het treurige geheel. Mamma stapt niet eens uit en dat zegt genoeg. Milan moet een grijns onderdrukken en balt zijn vuisten in zijn jaszak. Yes, dit gaat de goede kant op.

Hij kijkt opzij, naar zijn zusje, maar die heeft nog niet door dat ze haar pony wel kan vergeten. Ze zit met haar neus tegen het raam gedrukt en heeft alleen maar oog voor een paar duiven die rond een prullenbak naar kruimels brood lopen te zoeken.

Vijf minuten later komt zijn vader terug in gezelschap van een man, die met kleine stapjes achter zijn eigen dikke buik aandribbelt. Hij moet ergens heel hard om lachen en slaat pappa

vrolijk op zijn schouder. Of ie hem al tien jaar kent.

Mama moet dan wel uitstappen, en tot zijn verbazing ziet Milan hoe de man haar met een zwierig gebaar de hand kust. Nou, nou, zijn ze hier op staatsiebezoek of zo? Milan laat het raam wat zakken en nu kan hij flarden van zinnen verstaan.

U moet er doorheen kijken, mevrouw... Fabriek wordt afgebroken... Nieuw bedrijf, nieuwe wijk... Huis wordt het dubbele waard...

Ja ja, die man praat mooi. Die kan zeker niemand krijgen, wie wil hier nou ook werken, op zo'n saaie plek? Als hij maar niet denkt dat pappa erin trapt, in die mooie praatjes.

Dan buigt de man zich opeens naar hem toe en draait met zijn vinger rond, om te zeggen dat het raam nog wat lager moet.

'Zo, zo,' zegt hij, met van die blije twinkeloogjes. 'Ik wist niet dat onze toekomstige administrateur al zo'n flinke zoon had.' Hij steekt zijn grote hoofd bijna naar binnen. 'En zo'n mooie jongedame,' slijmt hij. Of ze nog kleuters zijn. Maar ook dat kan Silke natuurlijk weer niks schelen, moet je zien hoe ze lacht met dat gat tussen haar tanden.

'Hebt u graag dat ik met u meega?' vraagt de man. 'Er is daar al heel lang niemand binnen geweest.'

Gelukkig wijst pappa dat aanbod af. 'We redden ons wel.' Hij zwaait de sleutel aan het touwtje rond. 'Zolang we geen lijken in de kast vinden...'

Toe maar, nog grapjes maken ook. Ze schijnen elkaar wel te mogen, pappa en die man. Met zijn oude baas kon pappa helemaal niet opschieten, dus iemand die een beetje aardig doet is al gauw goed. Maar niet goed genoeg, toch zeker?

'Kom maar uit de auto, jongens,' zegt pappa. 'dat stukje kunnen we wel lopen. Dank u wel meneer Sanders, ik breng straks de sleutel terug.'

'Zeg maar Piet, jongen, zeg maar Piet,' zegt de man. Hij haalt

een zakdoek te voorschijn en veegt de zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd. 'Ik had je graag persoonlijk begeleid, maar ik begrijp ook wel dat jullie eerst op je gemak zelf eens willen rondkijken. Kom na afloop in elk geval even iets drinken. En als je iets te vragen hebt dan weet je me te vinden.'

Hij knikt nog even heel hoffelijk naar mamma en loopt dan terug naar het kantoor.

'Aardige man,' zegt mama. 'Maar dat huis zie ik niet zitten.'

'We zullen zien.' Pappa stopt de sleutel in zijn zak, pakt mamma bij haar arm en Silke bij de hand. Zo lopen ze in de richting van het huis. Milan sjokt er achteraan, hoewel hij net zo lief in de auto was blijven zitten. Zonde van de moeite om dat huis te bekijken, het wordt toch niks en dat is maar goed ook.

Dan horen ze voetstappen achter zich en als ze omkijken zien ze meneer Piet weer aan komen hollen. 'Waar gaan jullie naar toe?' vraagt hij verbaasd. 'Je moet de andere kant op.' Dan valt zijn blik op de bouwval aan de overkant van de weg. 'O... jullie denken dat dat het huis is! Nee hoor, dat wordt straks ook gesloopt. Jullie huis staat ginds, achter de fabriek. Je kunt binnendoor lopen, langs het kantoor dus, maar je kunt ook de auto pakken en een stukje doorrijden tot om de bocht. Dan zie je het wel.'

Hij draait zich om en ze kijken hem verbluft achterna tot hij verdwijnt achter een dorre conifeer.